av 32 **s** endast övre stapeln, av 33 **t** hst och h. bst. 34 **a** är tydligt. Därefter en större avflagring, som tagit bort ett stycke av inskriften. — Runslingan fortsätter inåt och uppåt och går åter över på h. sidan (B). Slutet av inskriften, fr. o. m. 41 **a**, är väl bevarat, med undantag av de båda sista runorna, varav endast nedersta delen finnes i behåll.

De tre första namnen äro alla mer eller mindre svårtydda. 1—7 **beleikr** (eller möjligen **baleikr**) återger måhända ett **Baðlæikʀ*. Ett sådant namn synes emellertid f. ö. icke vara känt från nordiskt område. Sannolikare torde vara, att vi ha att göra med namnet *Blæikʀ*; se om detta Sö 309. Mellan de båda konsonanterna i ordets början har ristaren trott sig höra ett vokalljud, som han tecknat **e** (eller **a**); jfr 46—52 **buruþur** för *broður*. — I 11—16 **hefton** har ristaren sannolikt glömt ett **l**. Hans **e** och **a** ha varit svåra att åtskilja. Förmodligen är sålunda **hefton** en onöjaktig skrivning för *Halfdan*.

652. Kumla, Övergrans sn.

Pl. 24.

Litteratur: B 342, L 40, D 1: 274. Ransakningarna 1667—84; GotlandsLagen, utg. av J. Hadorph (1687), Företaal; J. Peringskiöld, Monumenta 2, bl. 217; O. Celsius, Svenska runstenar (F m 60) 1, s. 124; UFT h. 1 (1871), s. 30; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 47.

Äldre avbildningar: Träsnitt signerat »J. L.», d. v. s. J. Leitz (i GotlandsLagen 1687, i Peringskiölds Monumenta och B 342); Dybeck a. a.

Runstenen står på en låg kulle 13 m. NÖ om landsvägen Stockholm—Enköping, 200 m. ÖSÖ om Lill-Kumla handelsbod.

Stenen är en av de tre runstenar, som enligt *Ransakningarna* funnos »på Kumbla Gierde» (se ovan U 651). Träsnittet i Peringskiölds *Monumenta* har påskriften: »I Kumbla gärde d. 2 och större» (B 342: »Kumbla Gärde»). Stenen har sedermera, okänt när, blivit flyttad till sin nuvarande plats. Dybeck: »Runstenen står vid landsvägen, mellan byn och Grans kyrka.» *UFT* h. 1 (1871): »Nu upprest på Lill-Kumla egor vid stora landsvägen.» Stenen hade efterhand blivit starkt bakåtlutande och restes därför ånyo 1943 till vertikal ställning.

Ljusgrå, kvartsrik granit. Höjd över marken 2,46 m., bredd 1,35 m. Ytan är mycket hård och ojämn, svår att hugga på grund av de många kristallerna. Ristningslinjerna äro därför mycket svåra att följa. Ristningen är grund och ganska otydlig.

Inskrift (med det inom [ ] supplerat efter B 342):

[k]u[ni]ltr · let · kẹ̣ra · [m]erki · þesa · at ·
5 10 15 20 25

· þial[f] - · su[n ·] sin · auk · [i]ftir · sik · sialfa·
30 35 40 45 50

· ar[b]iurn · iuk ·
55 60

· stain · þinsa ·
65 70

Gunnhildr let gærva mærki þessa at Þialf[a], sun sinn, ok æftiʀ sik sialfa. Arbiorn hiogg stæin þennsa.

»Gunnhild lät göra dessa märken efter Tjälve, sin son, och efter sig själv. Arbjörn högg denna sten.»

Till läsningen: Intet spår kan nu upptäckas av 1 **k**. Av 3—4 **ni** finnes endast hst delvis i behåll. 5—7 **ltr** är tydligt. 9 **e** är sannolikt stunget, men med absolut visshet kan ej avgöras,

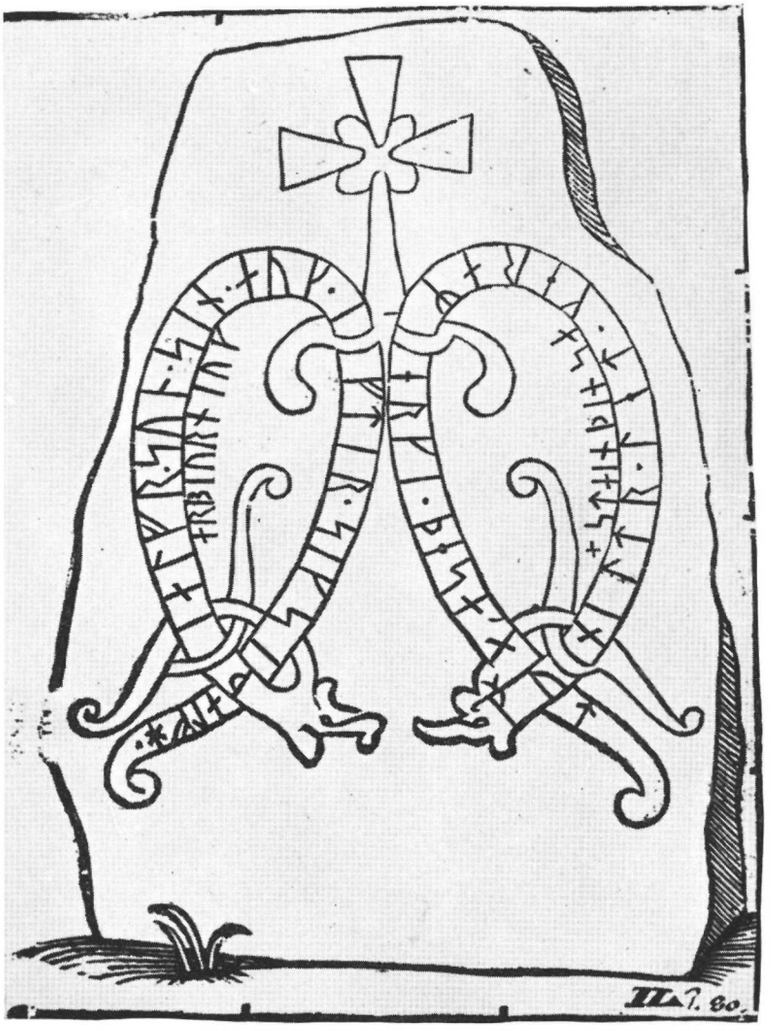

Fig. 60. U 652. Kumla, Övergrans sn. Efter B 342.

om fördjupningen är huggen. Av 11 **k** kan endast ett stycke av bst spåras. Mellersta delen av 12 **e** är skadad. Övre delen av 15 **m** är helt förstörd, med bst. 16 **e** och 21 **e** äro säkert stungna. Övriga runor inom h. rundjuret äro säkra. Av 30 **f** finnes endast en hst. Av r. 31 finnes intet spår. Stenytan är mycket knottrig. Endast nedre delen av hst i 34 **n** är i behåll. Också av r. 41 är endast nedre delen bevarad; huruvida runan har varit stungen, kan därför ej avgöras. De övriga runorna inom v. rundjuret äro tydliga. Av 57 **b** finnes intet spår. De återstående runorna äro svaga — särskilt gäller detta 59 **u** och bst i 60 **r**. Huruvida 71 **i** har varit stunget, är ovisst.

B 342: 1—7 **kuniltr**, 9 **e**, 12 **e**, 16 **e**, 21 **e**; 26—31 **þialfr**, vilket sannolikt är felläsning för **þialfa**. 54 **h**, 57 **b**. — Dybeck: 1—7 **kuniltr**; 9, 12, 16, 21 **e**. 26—31 **þialfr**. 54 **a**, 57 **b**.

Om namnet *Gunnhildr* U 288, om *Þialfi* Sö 194. Namnet *Arbiorn* förekommer även i två inskrifter från Skoklosters sn, U 682 och U 688, i båda fallen som namn på den som har ristat stenen. Ett annat belägg på namnet finnes i U 740. *Arbiorn* är givetvis en form av *Arnbiorn*, som är tämligen väl belagt i medeltida urkunder (Lundgren).

Om ristaren Arbjörn se E. Brate, *Svenska runristare* (1925), s. 47.